

HULDAN

TÍÐIN ÁÐRENN TÚ BLØÐIR

Huldan er gróðari; hon veit, at tað ber ikki til at blíva við at finna uppá, orka og vera altfevnandi. Hon kennir týðningin av at umhugsa, góðtaka og taka inn tær royndirnar tú gert tær. Hon hyggur inn í seg sjálva, spekulerar, og hon vil hava frið at hugsa og svølgja. Gev hulduni tann friðin, henni tørvar – tí annars tekur hon sær hann sjálv og skumpar fólk burtur frá sær og glepsar eftir teimum – summi kalla tað PMS.

SOLEIÐIS BRÚKI EG HESA SØGUNA UM MEG SUM HULDU:

Eg vendi mær sjálvari inn eftir. Eg søki ikki samveru sum vanligt, men havi heldur tørv á at vera í friði saman við huldu. Eg hugsi um mína stöðu, spekuleri og spinni søgur, sum frágreiðingar til mína tilveru. Eg góðtaki, at eg ikki klári at gera og prestera alt tað, sum ein partur av mær vil leggja á meg – og minni meg sjálva á, at moyggin kemur aftur. Nú finni eg fram alt tað, sum skal lekjast og reinsast, soleiðis at eg um korta tíð kann bløða tað út og byrja av nýggjum.

MÓÐURIN

– UM TÍÐINA TÁ EGGLOYSNIN ER

Móðurin tekur sær av øllum tí, sum finst her beint nú – allir bóltarnir, sum moyggin kastaði upp í luftina, verða nú fevndir um – eitt altumfevnandi klemm, fult av eymleika, kærleika og umsorgan.

Móðurin er skiljandi og kærleiksfull, og veitir umsorgan og røkt av okkum sjálvum og teimum vit eru góð við: okkara børnum, okkara hugskotum, okkara dreytum og okkara verkætlanum.

SOLEIÐIS BRÚKI EG HESA SØGUNA UM MEG SUM MÓÐUR:

Um tíðina tá ið eg havi eggloysn eri eg enn ógvuliga útatvend. Eg rúmi øllum, eg klári at fevna um alt og øll, og eg eri ógvuliga skiljandi. Eg brúki hesa tíðina til at opna mítt hjartað og at veita umsorgan. Eg taki mær eyka nógv av mínum vinfólki og familju, eg røkti meg sjálva og mítt heim. Eg keyppi blómur og síggi vakurleikan í øllum. Eg ansi eftir at ikki seta nakað nýtt í gongd, tí eg veit, at skjótt fari eg at hvørva í eina tíð, inn í meg sjálva, og hava brúk fyri friðinum.

GANDAKELLINGIN

TÁ IÐ TÚ BLØÐIR

Hon er gomul, tolin og vís. Hon er leys av øllum sosialum bondum og kennir sannleikarnar í síni sál. Alt tað, ið huldan hugsaði um og spekuleraði uppá, kennir gandakellingin svarið uppá – djúpt har inni í stilla myrkrinum. Hon tekur visu avgerðirnar, og letur alt tað fólnaða ella tyngjandi doyggja. Hon letur tað bløða, reinsar teg og letur teg endurføða sum moyggj, fulla av orku.

SOLEIÐIS BRÚKI EG HESA SØGUNA UM MEG SUM GANDAKELLING:

Tað er ikki altíð nokk at sova uppá tað – skulu stórar avgerðir takast kann vera neyðugt at bløða uppá tað. Lat moyggina droyma um tað og leggja ætlanir, lat móðurina fevna um avgerðina og hugsa inn í hana alt og øll tey, tú ert góð við. Lat hulduna í sínum myrka einsemi spekulera og umhugsa, og at enda tekur vísa gandakellingin stöðu.